

desuden, der ligger til Grund for nærværende Lovudkast, i og for sig forkasteligt, saa foreskommer det mig ogsaa, at Conseqventsen ganske simpelt maa føre til at forkaste Lovforslaget. At nu dette Princip i og for sig er forkasteligt, det skal jeg ikke søge at udvikle; jeg troer, at den høitærede Finanzministers Udtalelse idag er tilstrækkelig til at begrunde det Mislige deri og det Vanskelige i at træffe den rette Grændse, saa at jeg virkelig ikke veed at finde bedre Ord end dem, han har brugt. Der er anført for nærværende Lovforslag, at Kjøbenhavn allerede har en lignende Ret til Begunstigelse; men dertil maa jeg dog bemærke, at, saavidt jeg har opfattet det, har Kjøbenhavn kun denne Ret med Hensyn til den ene af de her omtalte Gjenstande, nemlig Gasanlægget, men slet ikke med Hensyn til Vandledningen. Vel har Jernbanen i sin Tid faaet en lignende Begunstigelse, men det forekommer mig, at man atter her kommer ind paa Inconseqventser; thi fordi man i Fortiden har givet Begunstigelse, naar man fandt tilstrækkelig Grund dertil, skal man dog ikke blive ved dermed til evig Tid. Jeg troer, at Rigsdagen allerede ved mange Leiligheder har fraveget de tidligere Grundsaetninger; det var jo f. Ex. tidligere Skik, at Embedsmænd, efter at have tjent i meget lang Tid, gik af med deres hele Gage i Pension, men nu have vi dog siden vedtaget en Pensionslovs, som siger, at de ikke skulle have deres fulde Gage i Pension. Jeg seer derfor slet ingen Grund til, at man, fordi man i Fortiden har indrømmet slike Begunstigelser, skal vedblive at give dem, naar man ikke finder det i og for sig rigtigt. — Jeg vilde meget have ønsket, at den høitærede 2den Landsthingsmand fra Kjøbenhavn (Treschow), var kommen til det samme Resultat, som jeg er kommen til, at ville stemme mod hele Loven; men han sluttede med, at han vilde stemme for § 1, men derimod imod § 2. Det kunde jeg nu efter min Anskuelse af Sagen slet ikke komme til; thi skal man nu indrømme Odense Commune denne Begunstigelse, saa seer jeg ikke, hvorfor man skal nægte andre Communer og enhver privat Mand i Riget den samme Frihed. Det vilde da gaae over til at blive Bevillings- og Raadesager,

som Regjeringen hidtil i sin Magtfuldkommenhed har afgjort, og som vi for Fremtiden skulde forbeholde Rigsdagen. Jeg ønsker ikke disse Bevillings- og Raadesager, jeg ønsker Love, som skulle være grundede paa faste Principer, og som conseqvent skulle gennemføres. — Jeg skal endnu tillade mig at henstille til det ærede Things Overveielse, hvorledes man hver Gang, der her er Tale om, at nye Skatter skulle paalægges, hører virkelig temmelig betydelige Raab fra de fleste Borgere i Staten mod de nye Skatters Paalæg; men vil man berøve Finanzministeren alle de Indtægter, Statskassen hidtil har havt, da vil jeg dog bede dem at betænke, hvorfra man tilsidt skal faae Pengene. Jeg behøver, for at anføre et eneste Exempel herpaa, kun at tale om Indkomstskatten; thi hvilket Raab opstaaer der ikke over denne Skat, jeg kunde næsten sige, over det hele Land (Sa!) vel i Besynderlighed fra Kjøbstæderne, men dog vel ogsaa paa Landet. Men er dette Tilfældet, da vil jeg henstille til Overveielse, hvorfra Pengene tilsidt skulde komme i Statskassen, naar man bestandig snart paa den ene, snart paa den anden Maade søger at berøve eller indskrænke de hidtidige Indtægter.

Jeg vil slutte med det, hvormed jeg begyndte, at det Princip, som ligger til Grund for nærværende Lovforslag, er i og for sig forkasteligt; men er det saa, da fører Conseqventsen det med sig, at vi maae stemme mod dette Lovforslag.

Kierregaard: Jeg troer, at det er mig nogenlunde klart, hvad der ogsaa fra flere Taleres Side allerede i Dag har været paa beraabt, at, naar Talen er om at gjøre Undtagelser fra Soldlovgivningen, befinder man sig paa et temmelig misligt Gebeet, hvor det er meget let, at Conseqventsen enten kan føre til, at man maa gaae ind paa en aldeles ubestemmelig og utællelig Kredt af Gjenstande, som allesammen synes berettigede til Begunstigelse, eller at man paa den anden Side maa bryde med enhver Tanke om nogensomhelst Undtagelse og sige: her i det Mindste gives der et af de Tilfælde, hvor Regelen skal og maa overholdes uden nogensomhelst Undtagelse. Men jeg maa dog tillade mig at yttre, at det forekommer mig, som om der lader sig paa-